

fører idag er kommen tilbage til dem, mig Indledning til paany at udtale mig om dem. Hvad jeg udtalte dengang, var i det væsentlige følgende: at Regjeringen med Tilfredsstillelse havde set, at man havde ladet det ene af de store Lovforspørgsmaal falde, men at man havde stillet sig paa en saadan God med Hensyn til de øvrige, at der var en afgjort Sandsynlighed for, at det vilde føre til en fortsat Uenighed imellem Folkethinget og Landstthinget, og jeg spurgte da de Herrer, om de ret vel havde overveiet de Følger, dette kunde medføre. Jeg tillod mig dernæst at sige Dem, at den Maade, hvorpaa man her var optraadt, ikke syntes at anvise nogen som helst Vej, ad hvilken man kunde vente, at Landstthinget vilde opgive sin Mening med Hensyn til de større og principielle Forslag, og jeg tillod mig at udtale for de Herrer, hvilke Følgerne vilde blive. Naar man nu imidlertid af de Ord, jeg dengang udtalte, vil gjøre et Program for Regjeringens Fremgangsmaade, siger jeg, at man aldeles ikke er berettiget dertil. Jeg fandt det nødvendigt, at sige de Herrer, at det var en alvorlig Situation, de vare især med at berede, og jeg fandt endvidere Opfordring til at udtale mig om, hvilke Følgerne deraf kunde være, fordi jeg mente, at man ialtsald burde vide dette, forinden man bestemte sig. Jeg siger altsaa, at, dersom der kommer Situationer, som de Herrer ikke ønske, er Stylden ikke Regjeringens, men deres, som ikke have villet høre i rette Tid. Jeg siger, at det yderligere er deres Skyld, dersom det er sandt, hvad jeg har Grund til at tro, at Overenskomsten ogsaa gaar ud paa, at man i et Fællesudvalg vil stille sig som en Mur lige overfor alle de Forslag, der maatte fremkomme fra Landstthingets Side for at søge Konfliktten afgjort. Dersom dette er sandt, mine Herrer, siger jeg, at De ikke kunne fratægge Dem Ansvar for den Situation, som derved vil fremkomme. Jeg har ganske rigtig sagt, at der blandt de Følger, som kunde komme ud af Situationen, ogsaa var den, at der kunde blive Nødvendighed for en provisorisk Finantslov. Jeg har ikke udtalt dette Ord, netop fordi jeg ikke vilde irritere Sindene; men jeg vedgaar at have brugt de Ord, jeg har brugt, for at De, mine Herrer, maatte kunne se, at ogsaa en saadan Mulighed forelaa blandt de Følger, som kunde komme, naar man stillede sig saaledes, som man havde gjort Mine til her i dette Thing. De Herrer maa ikke overse, at Spørgsmaalet ikke her dreier sig om en Uenighed imellem Folkethinget og Regjeringen. . . (Stemmer: Jo! Jo!). Nei, det dreier sig om en Uenighed imellem Landstthinget og Folkethinget. (Stemmer: Nei! Nei!). De Herrer kunne sige Nei, saa tidt De ville; De ville efter al Sandsynlighed meget snart faae at vide, at det forholder sig, som jeg siger, og ligesom jeg maa være enig med det ærede Medlem, som sidst havde Ordet i, at De maa paavise, paa hvilken

Maade De da tænke, at De kunne faae en saadan Konflikt løst, saaledes siger jeg ogsaa, at netop en Konflikt af denne Bestaafenhed er af de allerfarligste, der kunne fremkomme. Det er en Konflikt, som med uafviselig Nødvendighed kan tvinge Regjeringen til at handle og til at handle saaledes, som den maatte ellers ikke vilde handle; thi den skal handle. Denne Nødvendighed foreligger ikke, naar der er Tale om en Uenighed imellem Regjeringen og et enkelt af Thingene; men den foreligger for Regjertngen, paa hvem Ansvar et hviler, naar der kommer Uenighed tilstede imellem begge Rigsdagens Afdelinger. Dette har jeg sagt; jeg har anset det for min Pligt at sige det, og at sige det paa en Tid, da jeg endnu troede, at dog i alt Fald nogle Medlemmer vilde laane Ore til, hvad jeg havde at sige. Jeg har troet, det var min Pligt at gjøre de Herrer opmærksomme paa, at De kom ind i en Situation, som de maatte senere vanskeligt vilde kunne finde Midler til at komme ud af uden at gribe til, hvad de ikke vilde. De ville naturligvis ingen provisorisk Finantslov ligesaa lidt som vi andre. (S. A. Hansen: Den kan ikke komme!) Det kan være aldeles absolut nødvendigt, at den maa komme, selvsjølkelig paa den Regjeringens Ansvar, som udsteder den. Den ærede Ordfører nævnte selv forleden Dag, at der kunde gives Tilfælde, hvori det med Nødvendighed krævedes, at der maatte handles, og at der maatte gives en Finantslov paa en saadan Maade, som den ikke kunde gives under normale Forhold. Efter min og Regjeringens Opfattelse foreligger der netop i den Konflikt, som de Herrer nu ville indlede, endnu et andet Tilfælde, hvori der kunde blive Spørgsmaal for Regjeringen om at gjøre det. (S. A. Hansen: Efter Regjeringens Opfattelse!) Ja, efter Regjeringens Opfattelse, det er rigtigt. Der er som sagt ikke fra Regjeringens Side nævnt Ordet: „provisorisk Finantslov“, og der er ikke nogen som helst Nødvendighed for at fortolke de Ord, som foreligge, navnlig da ikke Ordene „extraordinære Skridt“, og Andet foreligger der ikke — saaledes, som den ærede Ordfører syntes tilbøielig til at fortolke dem. Finder det ærede Thing da ikke, at det ogsaa vilde være et extraordinært Skridt, om man vilde komme med Begjæring om paany at faae Bevillingen forlænget for 3 Maanedes eller saa? Finder man, at det er et ordinært Forhold, efterat man i 7½ Maanedes har forhandlet om den ordinære Finantslov? Noget Saadant er ialtsald ikke udelukket, om det end — for at Regjeringen kunde fyldestgjøre det Ansvar, som paahviler den overfor Statskasseriets — vilde være nødvendigt for Regjeringen at kræve et saadant Indhold af den, der kunde gjøre det muligt for Regjeringen at fyldestgjøre de Pligter, som paahviler den. (Afbrydelse). Mine Udtalelser skulle være saa tydelige og gennemskuelige, som jeg overhovedet kan gjøre dem. Det, jeg ønskede